

د عبرانیانو په نوم خط

پېژندگلو

د عبرانیانو د کتاب بنیادی مقصد دا دے چې په ایماندارانو باندې د دې خبرې زور راوړی چې په خپل ځان کېنې د صبر او برداشت ماده پیدا کړی او په حضرت عیسیٰ مسیح باندې په خپل ایمان کېنې قائم پاتې شی. د دې کتاب لیکوال مونږ ته د زړې لوښامې مطلب د خدای پاک د منصوبې په رڼا کېنې په حضرت عیسیٰ مسیح کېنې ښائی، نو بیا د دې کتاب لیکونکې حضرت عیسیٰ د خدای پاک د زوی په حیثیت مونږ ته ښکاره کوی چې حضرت عیسیٰ د خدای پاک د جلال مظهر او د خدای پاک د ذات تصویر دے او ټول کائنات په خپل زورور کلام سمبالوی. دا کتاب هم د بنی اسرائیلو قوم یعنی عبرانیانو ته د دې خبرې وضاحت کوی چې حضرت عیسیٰ مسیح په خپله د خدای پاک آخری کلام دے. نو هیڅ څوک او هیڅ څیز هم د هغه دا لوړ مقام نه نیولے او نه پوره کولے شی نه کوم مذهبی رواج او نه کوم مذهبی مشر د هغه نه مخکېنې کېدے شی. او د دې خط پاتې حصه د دې خبرې وضاحت کوی چې د حضرت عیسیٰ مسیح په حقله دا هر څه رښتیا دی. د دې خط زیاته حصه په دې موضوع رڼا اچوی هغه څه چې حضرت عیسیٰ په سولې سر ته ورسول دا د هم هغه کارونو او جذباتو آخر وو چې په مقدس کتاب کېنې ورته د سر ته رسولو اشاره شوې ده. نو چې د دې نه پس بیا نور داسې کارونه ونه شی. په دې خط کېنې حضرت عیسیٰ د نوی او ښه حضرت موسیٰ په حیثیت پېش کړے شوے دے څوک چې خپل قوم د گناه د غلامی نه آزادوی، او یو نوی وعده شوی مُلک ته یې رهنمائی کوی. حضرت عیسیٰ مسیح هغه لوی امام دے چې زمونږ ضعیف او کمزوری نیغ په نیغه د خدای پاک د رحم د چترې د سورې لاندې راوولی. د عبرانیانو مذهبی

بصیرت او دارومدار په هغه څیزونو دے کوم چې په جنت کښې موجود دی نو
 دا د هغې یو تصور او سورے دے. او د ایمان په میدان کښې حضرت عیسیٰ یو
 مکمل او پوره حقیقت دے. حضرت عیسیٰ په خپله آخری منلے شوی قربانی ده
 نو بیا د دې نه وروستو د پخوانو مذهبی دستورونو قربانو گنجایش نه لیدلے
 کیږی. دا کتاب ایماندارانو ته د تکلیفونو او مصیبتونو په زمانه کښې لیکلے
 شوے دے، او په کښې د ایمان نه د اورېدو په حقله پېر ځل خبر ورکړے شوے
 دے او د صبر او استقامت تاکید په کښې شوے دے. د ټولو نه مشهور باب په
 کښې یوولسم باب دے. په کوم کښې چې د هغه زبرگانو فهرست دے چا چې په
 هره موقعه خپل ایمان محفوظ ساتلے دے برداشت یې کړے دے او قائم پاتې
 شوی دی. دا ټول برکتونه د خدای پاک له خوا نه حاصل شوی دی. د حفظ کولو
 دپاره ۱:۱۲ آیت ”نو په دې وجه بیا چې د گواهانو دومره لویه گڼه زمونږ نه
 چاپېره ده نو راځئ چې مونږ هم هر یو پیتے او هغه گناه چې مونږ په آسانی سره
 انښلوی د ځان نه لرې کړو، او راځئ چې په هغه منډه کښې په صبر سره وزغلو
 چې مونږ له مقرر ده.“

حضرت عیسیٰ کلمه الله دے

۱) په تېره زمانه کښې خُدای پاک زمونږ پلار نیکه ته ډېر ځله په مختلفو طریقو د نبیانو په وسیله خبرې وکړې. ۲) خو په دې آخره زمانه کښې هغه مونږ ته د خپل زوی په وسیله خبرې وکړې چا چې هغه د ټولو څیزونو وارث مقرر کړو او د هغه په وسیله یې کائنات پیدا کړل. ۳) هغه د خُدای د جلال مظهر او هغه د خُدای د ذات تصویر دے او هغه ټول کائنات په خپل زورور کلام سمبالوی. کله چې هغه زمونږ گناهونه پاک کړل نو په آسمان کښې د قادر مطلق خُدای بنی لاس ته کښېناستو.

حضرت عیسیٰ د فرښتو نه لوی دے

۴) نو څنگه چې زوی د فرښتو نه لوی دے نو دغه شان د هغه نوم د هغوی نه لوی دے کوم چې هغه ته په میراث کښې ملاو شوی دے. ۵) ځکه چې خُدای پاک کله هم کومې فرښتې ته دا نه دی فرمائیلی چې، ”تَه زما زوی یې، او د نن نه زه ستا پلار شوم.“ او بیا دا چې، ”زه به د هغه پلار یم او هغه به زما زوی وی.“ ۶) او بیا چې خُدای پاک خپل اول پیدا شوی، دُنیا ته راولی نو هغه فرمائی چې، ”د خُدای پاک ټولې فرښتې دې هغه ته سجده وکړی.“ ۷) او د فرښتو په حقله فرمائی چې، ”هغه د خپلو فرښتو نه هواگانې جوړوی او د خپلو خادمانو نه د اور شُغلي جوړوی.“ ۸) خو خپل زوی ته فرمائی چې، ”اے خُدایه پاکه، ستا تخت به تل تر تله وی او د صداقت امسا ستا د بادشاهی امسا ده. ۹) تا د صداقت سره مینه او د شرارت نه نفرت وکړو، په دې وجه خُدای پاک، یعنی ستاسو خُدای پاک، ته د خوشحالی په تېلو د خپلو ملگرو په نسبت زیات مسح کړې.“ ۱۰) او، ”اے مالک، تا د زمکې بنیاد د ازل نه کښنودو او آسمان ستا د لاس کار دے. ۱۱) هغه به فنا شی خو ته به باقی پاتې یې، او هغه ټول به د جامو په شان زاپه شی. ۱۲) ته به هغوی د زړې چوغې په شان راونغاړې او د جامو په

شان به هغوی بدل کړې شی. خو ته به تل تر تله هم هغه یې او د تل دپاره به قائم دایم یې. (۱۳) خو خدای پاک فرېستې ته کله هم نه دی فرمائیلی چې، ”ته زما بنی لاس ته کېښنه ترڅو چې زه ستا دشمنان ستا د پښو د لاندې چوکی جوړ نه کړم.“ (۱۴) ولې ټولې فرېستې خدمت گزار روحونه نه دی کوم چې د هغه خلقو د خدمت دپاره رالېږلې شوی دی څوک چې د خلاصون وارثان دی؟

لوی خلاصون

۲ (۱) په دې وجه مونږ له په کار دی چې په هغه څه ډېر غور وکړو څه چې مونږ واورېدل، نو هسې نه چې مونږ د دې نه لرې لار شو او ونه بنوئېږو. (۲) ځکه کوم کلام چې د فرېستو په وسیله ورکړې شوی وو هغه قائم پاتې شو او هرې خطا او نافرمانۍ ته ټیک سزا ملاو شوه، (۳) نو مونږ څنگه د سزا نه بچ کېدې شو که مونږ د دې لوی خلاصون نه بې پرواه شو، د کوم چې اول مالک اعلان وکړو او بیا هغه خلقو وکړو چا چې هغه واورېدلو؟ (۴) خدای پاک هم د خپلو نښو، عجیبه کارونو او قسما قسم معجزو په کولو او د خپلې مرضۍ په مطابق د روح القدس د نعمتونو په ویشلو د هغې تصدیق وکړو.

د خلاصون بانی

(۵) نو خدای پاک هغه راتلونکې دنیا چې مونږ یې بیان کوو د فرېستو تابع نه کړه. (۶) بلکې په صحیفو کې یو ځای وئیل شوی دی چې، ”انسان څه وی چې ته پرې نظر ساتې، نو بنیادم څه وی چې ته یې خیال ساتې؟ (۷) تا هغه د فرېستو نه لږ کم کړې دې او ورته دې د جلال او عزت تاج ورپه سر کړې دې. (۸) او تا په هر څیز پوره اختیار ورکړې دې او هر څه دې د هغه د پښو لاندې کړی دی.“ نو چې خدای پاک ټول څیزونه د هغوی تابع کړل نو هغه هیڅ څیز داسې پرې نه ښودلو چې هغه یې د هغه تابع کړې نه وی، خو مونږ تر اوسه ټول څیزونه د هغه

تابع نه وينو. (۹) خو مونږ عيسی گورو، څوک چې د لږ وخت دپاره د فرښتو نه کم کړی شو، خو اوس د مرگ د تکليف تېرولو په وسيله هغه ته د جلال او عزت تاج په سر شو، او داسې د خدای پاک په فضل هغه د ټولو دپاره مرگ وزغملو.

(۱۰) نو خدای پاک دا ټول څيزونه د خپل ځان دپاره پېدا کړی دی او د هغه په وسيله پېدا شوی دی، نو هغه دا مناسب وگڼل چې ډېر زامن په جلال کښې داخل کړی، نو چې د تکليفونو په وسيله د خلاصون بانی کامل کړی. (۱۱) ځکه هغه څوک چې پاکوونکې دې او هغوی څوک چې پاکيزی د ټولو پلار يو دې، نو په هم دې وجه عيسی هغوی ته په ورور او خور وئيلو نه شرميری. (۱۲) نو هغه فرمائی چې، ”زه به خپلو خلقو ته ستا د نوم لوی بیان کړم، ستا ثناء صفت به زه د جماعت په مينځ کښې وکړم.“ (۱۳) او بیا دا چې، ”زه به په هغه باور وکړم.“ او، ”گوره، زه د هغه بچو سره دلته موجود یم چې خدای پاک ما ته راکړی دی.“ (۱۴) بیا لکه چې د هغه بچی انسانان دی، دغه شان عيسی هم انسان شو د دې دپاره چې د مرگ په وسيله هغه څوک چې په مرگ بې قدرت حاصل وو، يعنې ابليس، تباہ کړی (۱۵) او هغوی آزاد کړی څوک چې ټول عمر د مرگ د يرې په غلامی کښې گرفتار ؤو. (۱۶) ځکه چې په حقيقت کښې هغه د فرښتو دپاره نه، بلکې د ابراهيم د نسل مدد دپاره راغلو. (۱۷) هم دغه وجه ده چې عيسی ته په هر لحاظ د خپلو ورونيو په شان جوړېدل په کار ؤو چې هغه د خدای پاک په خدمت کولو کښې داسې لوی امام شی چې زړه سواندې او وفادار وی، او د خلقو د گناهونو دپاره د خپل ځان کفارو ورکړی. (۱۸) ځکه چې هغه په خپله په تکليفونو کښې و آزمائيلې شو نو هغه د دې قابل دې چې د هغوی مدد وکړی څوک چې آزمائيلې کړی.

حضرت عيسی د موسی نه لوی دې

۳ (۱) نو ځکه اے پاکو ورونيو او خوښندو، تاسو چې په آسمانی بلنه کښې شریک یئ، په هغه رسول او مشر امام عيسی غور وکړئ د چا چې مونږ اقرار

کؤو. (۲) هغه د هغه خُدائِ پاک وفادار شو چا چې هغه منتخب کړې وو او لکه څنگه چې موسی د خُدائِ پاک په ټول کور کښې وفادار وو. (۳) خو عیسی د موسی نه زیات د جلال لائق دے، لکه څنگه چې د کور جوړونکې د کور نه زیات عزتمند وی. (۴) ځکه چې د هر یو کور څوک نه څوک جوړونکې وی، خو د ټولو څیزونو جوړونکې خُدائِ پاک دے. (۵) موسی د خُدائِ پاک په ټول کور کښې د خادم په شان وفادار وو د دې دپاره چې د راتلونکو خبرو گواهی ورکړی. (۶) خو مسیح د زوی په حیثیت د خُدائِ په کور اختیارمند دے، او مونږ د هغه کور یو کۀ چرې مونږ په هغه اعتماد او فخر قائم پاتې شو چې د امید سره تعلق ساتی.

د خُدائِ د خلقو دپاره آرام

(۷) په دې وجه څنگه چې روح القدس فرمائی چې، ”کۀ تاسو نن ورغ د هغه آواز واورئ، (۸) نو خپل زړونه مه سختوئ څنگه چې مو د بغاوت په وخت کښې کړی ؤو او د آزمېښت په ورغ مو په بیابان کښې کړی ؤو، (۹) چرته چې ستاسو پلار نیکۀ زما جاج او آزمېښت وکړو او تر څلوېښتو کالو پورې هغوی زما کارونه ولیدل. (۱۰) په دې وجه زۀ هغې پیرې ته غصه وم او ما وفرمائیل چې همېشه د دوی زړونه زما نه لری شوی دی، او دوی زما لارې ونۀ پېژندلې. (۱۱) نو ما په خپله غصه کښې قسم وخورلو چې، کله به هم هغوی زما په آرام کښې داخل نۀ شی.“ (۱۲) نو ورونیو او خوبندو، خبردار شی، په تاسو کښې دې د چا داسې بد او بې ایمانه زړۀ نۀ وی چې د ژوندی خُدائِ پاک نه واورې. (۱۳) بلکې هره ورغ یو بل له خبردارې ورکوی، ترڅو چې نن ورغ ده نو چې په تاسو کښې څوک د گناه د فریب په وجه سخت زړۀ نۀ شی. (۱۴) ځکه چې مونږ هم د مسیح سره شریک یو خو کۀ مونږ په خپل اولنی باور تر آخره ټینگ او قائم پاتې شو. (۱۵) لکه چې صحیفې فرمائی چې، ”کۀ تاسو نن ورغ د هغه آواز واورئ، نو خپل زړونه مه سختوئ لکه چې تاسو د بغاوت په وخت کښې کړی ؤو.“ (۱۶) نو اوس دا څوک

وو چا چې هغه آواز واورېدو او بيا هم سرکښه شول؟ دا هغوى ټول نه ؤو چا چې د موسى په مشرۍ کښې مصر پرېښودو؟ (۱۷) او خدائ پاک د چا نه تر څلوېښتو کالو پورې خفه وو؟ ولې دا هغوى نه ؤو، چا چې گناه وکړه او د چا مړى چې په بيابان کښې پراته ؤو؟ (۱۸) او چا ته هغه قسم وخورلو چې، هغوى به زما په آرام کښې داخل نه شي؟ نو دا هغوى نه ؤو چا چې نافرمانى وکړه؟ (۱۹) نو مونږ وليدل چې د بې ايمانۍ په وجه هغوى د داخلېدو قابل نه شول.

۴ (۱) نو په دې وجه چې د هغه په آرام کښې د داخلېدو وعده لا کولاو ده، نو مونږ په دې یرېږو چې تاسو به هغې ته په رسېدو ناکامه شئ. (۲) ځکه چې زيرې مونږ ته هم د هغوى په شان راوړسېدو، خو هغه کلام چې هغوى واورېدو هغوى ته يې فائده ورنه کړه، ځکه چې هغوى په ايمان کښې د هغوى سره په اتفاق نه ؤو چا چې کلام واورېدو. (۳) او مونږ چا چې ايمان راوړو په هغه آرام کښې داخلېږو لکه څنگه چې خدائ پاک وفرمائيل چې، ”نو ما په خپله غصه کښې قسم وخورلو چې، کله به هم هغوى زما په آرام کښې داخل نه شي،“ که څه هم چې دا آرام د دنيا د جوړېدو نه مخکښې تيار شوې وو. (۴) ځکه چې هغه په يوه موقع د اوومې ورځې په حقله داسې وفرمائيل چې، ”او خدائ پاک په خپلو کارونو پوره کولو سره په اوومه ورځ څه ونه کړل.“ (۵) نو په هم دې ځاى کښې هغه بيا فرمائى چې، ”کله به هم هغوى زما په آرام کښې داخل نه شي.“ (۶) چا چې په شروع کښې دا زيرې واورېدو نو هغوى په هغه آرام کښې داخل نه شول ځکه چې هغوى نافرمانى وکړله، خو بعضې خلق داسې دى چې په دې کښې به داخل شى. (۷) نو بيا خدائ پاک د دې آرام دپاره يوه خاص ورځ مقرره کړه او د دومره مودې نه پس هغه ورته د داؤد په کتاب کښې ”د نن ورځ“ وفرمائيل، لکه څنگه چې هغه مخکښې فرمائيلې ؤو، ”که تاسو نن ورځ د هغه آواز واورئ، نو بيا خپل زړونه مه سختوئ.“ (۸) ځکه که چېرې يشوع هغوى په آرام کښې داخل کړى وې نو خدائ پاک به د هغې نه پس د بلې ورځې په حقله ذکر نه وو کړې.

٩ نو بيا د خُداي پاك د خلقو دپاره د سبت ورځ د آرام ورځ تر اوسه انتظار كوي. ١٠ ځكه هغه څوك چې د خُداي پاك په آرام كښې داخل شي، نو هغوي به هم د خُداي پاك په شان د خپلو كارونو نه په آرام شي. ١١ نو راځئ چې مونږ په هغه آرام كښې د داخلېدو دپاره هر كوشش وكړو نو چې په مونږ كښې څوك هم د هغوي په شان د نافرمانۍ په وجه ناكامه نه شو. ١٢ بې شكه چې د خُداي پاك كلام ژوندې او اثرناك او د هرې دوه مخيزې توري نه زيات تېره دې، هغه د انسان د روح او ځان نه تېرېږي او جوړونه د پلو نه جدا كوي او د زړه د خيالونو او ارادو جاج اخلي. ١٣ او د خُداي پاك نه يو مخلوق هم پټ نه دې بلکې د هغه د سترگو د وړاندې ټول بريند او بې پردې پراته دي چا ته به چې مونږ حساب ورکوو.

حضرت عيسى مشر امام دے

١٤ زمونږ داسې لوي مشر امام شته چې د آسمانونو نه تېر شو يعنې عيسى چې د خُداي پاك زوي دے، نو راځئ چې مونږ د خپل ايمان په اقرار ټينگ پاتې شو. ١٥ ځكه چې زمونږ داسې مشر امام نه دے څوك چې زمونږ په كمزورتياو كښې مونږ سره همدردی ونه كړي بلکې هغه په ټولو خبرو كښې زمونږ په شان و آزمائيلے شو خو بيا هم بې گناه وو. ١٦ نو راځئ چې مونږ د خُداي پاك د فضل تخت ته ځان په اعتماد سره ورنزدې كړو نو چې په مونږ رحم وشي او هغه فضل حاصل كړو چې د حاجت په وخت زمونږ مدد وكړي.

٥ هر مشر امام د انسانانو نه د دې دپاره منتخب كېږي چې خُداي پاك ته د خلقو نمائندگي وكړي او د انسانانو د گناهونو دپاره نذرانې او قربانۍ پېش كړي. ٢ او هغه د دې جوگه دے چې د ناپوهه او گمراهانو سره په نرمۍ سلوك وكړي ځكه چې په هغه كښې هم هغه شان كمزورتيا شته دے. ٣ نو په دې وجه هغه ضرور د خپلو او هم د خلقو د گناهونو دپاره قربانۍ پېش كوي. ٤ او

هيڅوک هم په خپله د امامت دا عزت نه شي حاصلولې خو صرف د خدائ پاک په مرضي يې حاصلولې شي لکه څنگه چې هارون حاصل کړې وو. (٥) دغه شان مسيح هم د مشر امام عزت پخپله حاصل نه کړو بلکې هغه، هغه چا منتخب کړو چا چې ورته فرمائيلى وو چې، ”نه زما زوى يې او د نن نه زه ستا پلار شوم.“ (٦) لکه څنگه چې هغه په بل ځاى کښې فرمائي چې، ”ته د ملک صديق په شان تل تر تله امام يې.“ (٧) کله چې عيسى په زمکه ژوند تېرولو نو په هغه ورځو کښې هغه په چغو او اوبشو بهېدلو سره خدائ پاک ته دُعا او منت زارى وکړه چا چې هغه د مرگ نه بچ کولې شو، او د هغه دُعا قبوله شوه ځکه چې هغه په پوره توگه خپل ځان خدائ پاک ته وقف کړې وو. (٨) اگر چې هغه زوى وو، خو د تکليفونو په تېرولو هغه فرمانبردارى زده کړه. (٩) نو چې هغه کامل کړې شو نو هغه د خپلو ټولو منونکو دپاره د ابدى خلاصون وسيله وگرځېدو. (١٠) او هغه د خدائ پاک د طرفه د ملک صديق په شان مشر امام منتخب شو.

د گمراه کېدو خلاف خبردارې

(١١) په دې حقله مونږ سره پيرې خبرې دى خو دا تشریح کول سخت کار دى، ځکه چې تاسو په پوهېدو کښې سست يئ. (١٢) نو په دې وخت کښې خو تاسو له اُستازان کېدل په کار وو، خو تاسو ته د يو کس ضرورت دى چې د خدائ پاک د کلام بنيادى اصول بيا در زده کړي، نو تاسو ته د ماشوم په شان د پيو ضرورت دى نه چې د سخت خوراک. (١٣) ځکه هر څوک چې پئ څښي، هغه لا ماشوم وي او د صداقت د کلام تجربه يې نه وي. (١٤) خو سخت خوراک د بالغه کسانو دپاره وي ځکه چې هغوى په تجربې سره د ښه او بد تر مينځه فرق کولې شي.

٦ (١) نور اځئ چې د مسيح په حقله د ابتدائى تعليم خبرې پرېږدو او د بلوغيت

په طرف قدم اوچت کړو. مونږ ته د دې ابتدائی کارونو د بار بار کولو ضرورت
 نشته لکه د شرارت امیز عملونو نه توبه کول او په خُدای پاک ایمان راوړل (۲)
 او تاسو ته نور د بیتسمو او لاس کېښودلو او د مرو نه د بیا ژوندی کېدلو او د تل
 عدالت په حقله د تعلیم ورکولو ضرورت نشته. (۳) او که د خُدای پاک رضا وی
 نو مونږ به هم دغه کارونه کوو. (۴) ځکه چې هغوی ته دا ناممکنه ده چې بیا
 تویې ویستلو ته جوړ شی څوک چې یو ځل ریا ته راغلی وی، او د آسمانی
 نعمتونو خوند یې اخستې وی، او په رُوحُ القُدس کېښې شریک شوی وی (۵) او
 چې د خُدای پاک د کلام نېکی او د راتلونکي زمانې د قوتونو مزه یې اخستی وی.
 (۶) او څوک چې د خُدای پاک نه واورې نو دا ناممکنه ده چې څوک هغوی بیا
 توبه ویستلو ته راوړوی نو ځکه چې هغوی په خپله د خُدای پاک زوی په دویم
 ځل په سولی کوی او په خلقو کېښې یې شرموی. (۷) هغه زمکه چې د باران په
 اوبو سیرابه شی کوم چې په هغې مسلسل ورپړی او د هغوی دپاره ښه فصل پیدا
 کوی څوک چې په هغې کېښې کرونده کوی، نو هغه زمکه د خُدای پاک د طرفه
 برکت مومی. (۸) خو که دا زمکه ازغی او جارې زرغونوی نو دا بې فائدي ده او
 زر به لعنتی شی او د دې انجام به سوزول وی. (۹) گرانو دوستانو، اگر چې مونږ
 ستاسو په حقله داسې خبرې کوو خو مونږ په دې باور نه یو چې دا به ستاسو په
 حقله وی. مونږ په دې خبره مطمئن یو چې د خلاصون نه به ښه مېوه تاسو ته
 ملاو شی. (۱۰) ځکه چې خُدای پاک بې انصافه نه دے، هغه به ستاسو کار او هغه
 مینه هېره نه کړی چې د هغه د نوم د خاطره مو د مقدسینو په خدمت کولو کېښې
 څرگنده کړه او اوس یې هم کوئ. (۱۱) او مونږ دا غواړو چې په تاسو کېښې دې
 هر یو په پوره امید سره تر آخره هم دغه شان کوشش کوی، (۱۲) نو د دې دپاره
 چې تاسو سست نه شی بلکې د هغوی په نقش قدم شی څوک چې د ایمان او
 صبر په وسیله د لوظ وارثان دی.

د خُدائِ پاک پوخ لوظ

١٣) کله چې خُدائِ پاک د ابراهيم سره لوظ وکړو نو د هغه نه بل څوک لوی نه وو چې قسم يې پرې کړې وې نو ځکه هغه په خپل نوم قسم وکړو. ١٤) هغه وفرمائيل چې، ”زه به تا له په رشتيا په برکتونو برکتونه درکوم او ستا اولاد به ډېر زياتوم.“ ١٥) او دغه شان ابراهيم په صبر کولو هغه لوظ حاصل کړو. ١٦) انسانان يقيناً چې د خپل ځان نه په لوی څيز قسم خوری او د هغوی د هر يو بحث آخری ثبوت د قسم سره وی. ١٧) هم په دې طريقه کله چې خُدائِ پاک وغوښتل چې د وعدي وارتانو ته خپل هغه نه بدلېدونکې مقصد نور هم روښانه کړی، نو هغه د دې د ضمانت دپاره قسم هم وکړو. ١٨) نو د دې دواړو نه بدلېدونکو خبرو په وجه دا ناممکنه ده چې خُدائِ پاک غلط ثابت شي، او مونږ چا چې په هغه کښې پناه اخستې ده نو مونږ دې په ډېره زړه ورتيا سره هغه اُميد راتينگ کړو چې زمونږ په وړاندې دې. ١٩) دا زمونږ اُميد دې او دا زمونږ د ژوند دپاره رشتينې او مضبوط لنگر دې او دا داسې اُميد دې چې د پردې دننه مقدس مقام ته رسېدلې دې، ٢٠) چرته چې عيسی زمونږ نه وړاندې زمونږ دپاره لاړو او د تل دپاره د مَلکِ صِدق په شان مشر امام جوړ شو.

د مَلکِ صِدق د اِمامت طريقه

٧) مَلکِ صِدق، د شاليم بادشاه او د خُدائِ تعالیٰ يو امام وو. ابراهيم چې بادشاهانو له د ماتې ورکولو نه واپس راتلو نو مَلکِ صِدق سره ملاو شو نو هغه ابراهيم له برکت ورکړو. ٢) او بيا هغه ته ابراهيم د غنيمت لسمه حصه ورکړه. مَلکِ صِدق د نوم معنی ”د صداقت بادشاه ده“ او د شاليم بادشاه معنی ”د صلح بادشاه ده.“ ٣) هغه بې پلاره، بې مور، او بې نسب نامې دې. او نه د هغه د ژوند شروع او نه آخر شته، خو د خُدائِ پاک د زوی په شان هغه تل تر تله امام دې. ٤) وگورئ هغه څومره عظيم انسان وو تر دې چې د قوم نيکه ابراهيم ورته د

غنیمت د مال لسمه حصه ورکړه. (۵) او هر څوک چې د لیوی اولاد وی هغوی ته به امامت ملاوېږي او په شریعت کښې هغوی ته دا حکم دے چې د هغه خلقو نه چې د هغوی د خپل قوم نه دی هم لسمه حصه راغونډه کړي، که څه هم چې هغوی د ابراهیم اولاد هم وی. (۶) خو ملک صدق د هغوی د نسب نه جدا وو، هغه د ابراهیم نه هم لسمه حصه راغونډه کړه او ملک صدق ابراهیم له برکت ورکړو چا سره چې خدای پاک د مخکښې نه وعده کړې وه. (۷) په دې کښې د بحث خبره نشته چې ورکوټی د لوی نه برکت مومی. (۸) او هغه امامان څوک چې لسمه حصه راټولوی انسانان دی څوک چې مړ کېدونکی دی، خو ملک صدق د هغوی نه لوی دے، ځکه چې مونږ ته وئیلے شوی دی چې هغه ژوند دے. (۹) نو مونږ دا وئیلے شو چې لیوی څوک چې لسمه حصه راټولوی هغه په خپله د ابراهیم په وسیله لسمه حصه ورکړه. (۱۰) ځکه کله چې ملک صدق د ابراهیم سره ملاو شو نو لیوی لا د خپل نیکه ابراهیم په وجود کښې وو. (۱۱) نو بیا که د لیوی امامانو په طریقه خلقو ته شریعت ورکړے شو او د هغوی د طریقی په مطابق خلق کامل کېدے شول نو بیا د دې خبرې څه حاجت وو چې بل امام یعنی ملک صدق دې د هارون په ځای مقرر کړے شی. (۱۲) ځکه کله چې په امامت کښې بدلون راشی نو بیا دا هم ضروری وی چې شریعت هم بدل کړے شی. (۱۳) نو چې د چا په حقله چې دا خبرې کیږي، هغه د بلې قبیلې دے د کومې نه چې کله هم چا د قربان گاه خدمت نه دے کړے. (۱۴) ځکه چې دا ښکاره خبره ده چې زمونږ مالک د یهوداه د قبیلې نه پېدا شو او د دې قبیلې په حقله موسی د امامت هیڅ ذکر نه دے کړے. (۱۵) دا خبره نوره هم صفا شوه د کله نه چې یو بل امام، لکه د ملک صدق په شان ښکاره شی، څوک چې د نسبي اصولو په مطابق نه، بلکې د غیر فانی ژوندون د قوت په مطابق امام مقرر شو. (۱۶) ځکه چې د هغه په حق کښې دا تصدیق شوی دے چې، ”ته به د ملک صدق په شان تل تر تله امام یې.“ (۱۸) غرض دا چې اولنی احکام یو طرف ته کړے شول ځکه چې دا کمزوری او بې کاره وو، (۱۹) ځکه چې شریعت هیڅ څیز کامل کړے نه دے، او د هغې په ځای یو قوی امید جوړ کړے شو چې د هغه په وسیله

مونږ خُڊائِ پاڪ ته نزدې ورتلے شو. (۲۰) د هغه تصديق د قسم سره وشو. نور امامان بغېر د قسم نه مقرر شوي وُو، (۲۱) خو عيسى په قسم سره امام مقرر كړے شو ځكه چې خُڊائِ پاڪ په خپله هغه ته وفرمائيل چې، ”مالك قسم وخوړو او هغه به د دې نه وروستو نه شي چې ته به د تل دپاره امام يې.“ (۲۲) هم د دې قسم په وجه عيسى د يوې قوی وعدي ضامن شو. (۲۳) پخوا د رواج په مطابق د امامانو شمېر زيات وو ځكه چې مرگ هغوي د خدمت كولو په عهد قائم پرې نه بنودل. (۲۴) خو د عيسى امامت ابدی دے ځكه چې هغه تل تر تله ژوندے دے. (۲۵) نو په دې وجه هغه اوس او همپشه كولے شي چې څوك هم د هغه په وسيله خُڊائِ پاڪ ته راځي هغه هغوي ته خلاصون وركولے شي ځكه چې هغه د هغوي د شفاعت دپاره همپشه ژوندے دے. (۲۶) ځكه چې مونږ ته هم د داسې مشر امام ضرورت دے چې هغه پاڪ او معصوم او بي داغه وي، او د گناهكارانو نه جدا او د آسمانونو نه اوچت وي. (۲۷) او هغه دې د نورو مشرانو امامانو په شان د دې محتاج نه وي چې هره ورځ اول د خپلو گناهونو دپاره او بيا د اُمت د گناهونو دپاره قرباني وركوي ځكه چې دا كار هغه په يو ځل د ټولو دپاره وكړو كله چې يې خپل ځان قربان كړو. (۲۸) نو شريعت داسې خلق مشران امامان مقرروي چې كمزوري وي، خو د شريعت نه وروستو خُڊائِ پاڪ خپل زوي په قسم خوړلو سره امام مقرر كړو، څوك چې د تل دپاره كامل كړے شوے دے.

حضرت عيسى د غوره لوظ مشر امام

اوس چې كومې خبرې مونږ كُوو په هغې كښې د ټولو نه اهمه خبره دا ده چې زمونږ يو داسې مشر امام دے څوك چې په آسمانونو كښې د قادر مطلق خُڊائِ د تخت بنی لاس ته ناست دے. (۲) هغه په هغه مقدس ځائ او هغه حقيقي خېمې كښې خادم دے چې انسان نه بلکې مالك خُڊائِ ودرولې ده. (۳)

ڇڪه ڇي هر مشر امام د نذارانو او قربانو ورکولو دپاره مقرر دے، نو په کار دی
 ڇي زمونږ د امام سره هم د ورکولو دپاره څه وی. (٤) که هغه په زمکه وی نو
 هغه به امام نه وی، ځکه ڇي نور امامان شته دے ڇي د شریعت په مطابق
 نذرانې پېش کړی. (٥) هغوی ڇي په مقدس ځای کښې عبادت کوی، نو هغه د
 هغه آسمانی عبادت نقل او تصویر دے. ځکه ڇي موسیٰ کله خېمه ودروله نو
 هغه ته دا هدایت ورکړے شو ڇي، ”گوره ڇي دا د هغې نقشي په مطابق جوړه
 کړې ڇي کومه ما درته په غره باندې بنودلې ده.“ (٦) خو کوم خدمت ڇي
 عیسیٰ ته ورکړے شوے دے د زور لوظ نه د هغه مینځگرتوب پېر زیات بهتر
 دے ځکه ڇي دا لوظ د ښه وعدو په بنیاد شوے دے. (٧) ځکه ڇي که اولنې
 لوظ بې نقصه وو نو بیا به د دویم لوظ ضرورت نه پېښېدو. (٨) خو ځدای پاک
 په خلقو کښې نقصان پیدا کړو او هغه وفرمائیل، ”مالک فرمائی ڇي هغه وخت
 راروان دے ڇي زه به د اسرائیل او د یهوداه د خلقو سره یو نوے لوظ وکړم.
 (٩) دا به د هغه لوظ په شان نه وی کوم ڇي ما د هغوی د پلار نیکه سره کړے
 وو کله ڇي ما هغوی د لاس نه ونيول او د مصر نه مې بهر وویستل، ځکه ڇي
 هغوی ما سره کړے لوظ مات کړو. نو زه به هم د هغوی څه پرواه نه کوم، مالک
 فرمائی. (١٠) خو دا هغه نوے لوظ دے کوم به ڇي زه پس د دې نه د بنی
 اسرائیلو د قبیلې سره وکړم، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کښې واچوم
 او د هغوی په زړونو باندې به یې ولیکم. زه به د هغوی ځدای پاک یم او هغوی به
 زما خلق وی. (١١) نور به د هغوی نه یو کس هم خپل گاونډی ته، او یا خپل ورور
 ته دا تعلیم نه ورکوی ڇي مالک ځدای وپېژنه، ځکه ڇي د وړو نه واخله تر لویو
 پورې به هغوی ټول ما پېژنی. (١٢) ځکه ڇي زه به د هغوی په قصورونو رحم کوم
 او زه به نور د هغوی گناهونه هیڅکله نه یادوم.“ (١٣) کله ڇي ځدای پاک د نوې
 لوظ خبرې وکړې نو اولنې یې منسوخ کړو، او کوم څیز ڇي منسوخ او زور شی
 هغه به زر فنا شی.

دُنیاوی او آسمانی عبادتخانی

۹ ﴿۱﴾ غرض دا چې په اولنی لوظ کبښې هم د عبادت او د زمکنی عبادتخانی هدایت وو. ﴿۲﴾ نو یوه خېمه جوړه کړې شوه چې په اوله حصه کبښې ډیوت، مېز او پېش کړې شوې روتی وې، چې ورته مقدس خائ وائی. ﴿۳﴾ او د دوېمې پردې نه وروستو هغه خېمه وه چې ورته زیات مقدس خائ وائی. ﴿۴﴾ په هغې کبښې د سرو زرو د خوشبو قربانگاه او د لوظ صندوق وو چې په څلورو وارو طرفو یې سره زر لگېدلی ؤو. په دې کبښې د من نه پک یو د سرو زرو منگې، او د هارون زرغونه شوې امسا، او د کانیو تختی چې پرې حکمونه لیکلې شوی ؤو. ﴿۵﴾ د لوظ صندوق د پاسه د وزرو والا مخلوق جوړ شوی ؤو چې د کفارې په تخت یې سورې کړې وو. مونږ اوس دا خبرې په نور تفصیل نه شو بیانولې. ﴿۶﴾ هر کله چې دا څیزونه دغه شان تیار کړې شول نو اولنی خېمې ته به امامان همپشه وخت په وخت ورننوتل او خپل د عبادت کار به یې کولو. ﴿۷﴾ خو دوېمې ته صرف مشر امام په ټول کال کبښې یو ځل ورتلو، او بغېر د هغه وینې نه نه ورتلو چې هغه د ځان دپاره او د امت د ناپوهی د گناهونو دپاره پېش کوله. ﴿۸﴾ په دې طریقو روح القدس دا اشاره کوی چې تر اوسه پورې زیات مقدس خائ ته لار خلاصه شوې نه ده لا ترڅو چې پخوانی خېمه ولاړه وه. ﴿۹﴾ دا خېمه د موجوده زمانې یو مثال دے او په دې کبښې داسې نذرونه او قربانۍ ورکړې شوې چې په هغې د عبادت کوونکی ضمیر پاک کولې نه شو. ﴿۱۰﴾ بلکې د هغوئ تعلق تش د خوراک څښاک او د پاکېدو تر مختلفو رسمونو پورې وو. دا احکامات تر هغې پورې مقرر دی ترڅو چې هغه وخت راشی چې هر څه صحیح کړی. ﴿۱۱﴾ خو کله چې مسیح د بنو څیزونو دپاره د مشر امام په طور راغے نو هغه په هغه لویه او کامله خېمه کبښې خدمت وکړو، چې انسان هغه خېمه نه ده جوړه کړې او نه هغه د دې دُنیا ده. ﴿۱۲﴾ هغه یو ځل د ټولو دپاره زیات مقدس خائ ته ننوتو، د چپلو او سخو وینو سره نه بلکې په خپله وینه یې دغه رنگ ابدی خلاصون زمونږ دپاره حاصل کړو. ﴿۱۳﴾ که چرې د چپلو او غویانو په وینو نوستلو او د

سخو په اېرو سره ناپاک خلق او د هغوی بدنونه پاک کولې شی، (۱۴) نو د مسیح په وینه به لا نور څومره پاک شی، چا چې د ابدی روح په وسیله خپل ځان خدای پاک ته د بې عېبه قربانی په طور پیش کړو، چې هغه زمونږ ضمیر شرارت امیز عملونو نه پاک کړی او چې مونږ د ژوندی خدای پاک عبادت وکړو. (۱۵) په دې وجه مسیح د نوی لوظ مینځگړې دے. نو مقصد یې دا دے چې څوک خدای پاک بللی دی چې هغوی هغه وعده کړې شوی ابدی میراث حاصل کړی، ځکه چې کومه قربانی چې مسیح ورکړه هغې هغوی د هغه اولنی لوظ د خطاگانو نه آزاد کړل. (۱۶) ځکه چرته چې وصیت دے هلته د وصیت کوونکی مرگ ثابتول هم ضروری دی، (۱۷) ځکه چې وصیت د مرگ نه پس جاری کیږی او ترڅو چې وصیت کوونکې ژوندې وی تر هغې دا وصیت نه جاری کیږی. (۱۸) هم دغسې اولنی لوظ هم بغېر د وینې نه نه وو شوی. (۱۹) ځکه چې کله موسی ټول اُمت ته د شریعت هر یو حکم واورولو نو هغه د سخو او چپلو وینه د اوبو او سرې وړی او د ویلني سره راواخسته او په خپله یې په هغه کتاب او په ټول اُمت ونوستله، (۲۰) او هغه وفرمائیل چې، ”دا د هغې لوظ وینه ده د کوم حکم چې خدای پاک تاسو له درکړې دے.“ (۲۱) او هم دغه شان هغه په خېمه کښې او په عبادت کښې استعمالېدونکو ټولو څیزونو باندې وینه ونوستله. (۲۲) په حقیقت کښې ټول څیزونه د شریعت په مطابق وینه پاکوی، او بغېر د وینې د تویولو نه د گناهونو معافی نه کیږی.

د حضرت عیسیٰ مسیح په قربانی گناه ختمیږی

(۲۳) د آسمانی څیزونو نمونې دپاره دا ضروری وه چې هغه په دې طریقه پاک کړې شی، خو آسمانی څیزونو ته په خپله د دې نه د بڼې قربانی ضرورت دے. (۲۴) ځکه چې مسیح هغه مقدس ځای ته وړ داخل نه شو چې په انسانی لاسونو جوړ وو چې د حقیقی عبادتخانی نقل وو، بلکې هغه په خپله په آسمان کښې داخل شو چې د خدای پاک په حضور کښې زمونږ دپاره حاضر شی. (۲۵) هغه آسمان

ته د خپل ځان د بار بار قربانۍ پېش کولو دپاره داخل نه شو څنگه چې مشر امام په زمکه باندې کال په کال هغه زیات مقدس ځای ته د ځناورو د وینې سره ورننوځی. (۲۶) ځکه چې داسې به هغه د دنیا د پېدايښت نه دا تکلیف بیا بیا زغملو. خو داسې نه ده هغه اوس په یو ځل د زمانې په آخر د ټولو دپاره رابنکاره شو چې د خپلې قربانۍ په وسیله گناه ختمه کړی. (۲۷) او لکه چې څنگه د بنی آدم دپاره یو ځل مړ کېدل مقرر دی، او د هغې نه پس به عدالت ته وړاندې کېږی، (۲۸) نو مسیح هم هغه شان یو ځل د پېرو خلقو د گناه وړلو دپاره قربان شوې دے. نو دوهم ځل چې هغه بنکاره شی نو د گناه د قربانۍ دپاره نه، بلکې د هغوی د دپاره څوک چې په پېره مینه د هغه انتظار کوی.

۱۰ (۲۹) ځکه چې شریعت صرف د راتلونکو بنو څیزونو سورے دے او د هغه حقیقی څیزونو اصلی شکل نه دے، او کومې قربانۍ چې هر کال بې ناغې کولے شی دا کله هم هغه خلق کاملولے نه شی څوک چې د خدای پاک عبادت کوی. (۳۰) که چرې هغوی مکمل پاکوالے ورکولے شو، نو دا قربانۍ به ختمې شوې وې او عبادت کوونکی به یو ځل د تل دپاره پاک شوی و نو بیا به هغوی خپل ځان گناه گار نه گڼلو. (۳۱) بلکې دا قربانیانې هر کال گناهونه رایادوی. (۳۲) ځکه چې دا ممکنه نه ده چې د غویانو او چپلو وینه گناهونه لرې کړی. (۳۳) ځکه خو کله چې مسیح دنیا ته راغلو نو هغه وفرمائیل چې، ”تا قربانی او نذرانه خوښه نه کړه بلکې تا زما دپاره یو بدن تیار کړو. (۳۴) په سوزېدلې نذرانه او د گناه په نذرانه ته خوشحاله نه وې. (۳۵) بیا ما وفرمائیل، وگوره خدایه پاکه، زه راغلم چې ستا مرضی پوره کړم، اے خدایه پاکه، د کتاب مقدس په پاڼو کېنې پې زما په حقله دا لیکلی دی.“ (۳۶) مسیح اول وفرمائیل چې، ”نه خو تا قربانی او نذرانه او پوره سوزېدونکې نذرانې او د گناه نذرانې خوښې کړې او نه په هغې خوشحاله شوې وې“ که څه هم چې دا قربانۍ د شریعت په مطابق پېش کېږی. (۳۷) او بیا هغه دا وفرمائیل چې، ”وگوره، زه راغلم چې ستا مرضی پوره کړم.“ هغه اولنې

قربانی حُکَہ منسوخ کوی چي دوپمه قربانی هغه حَائ و نیسی. (۱۰) او د خُدائِ پاک د مرضی په وسیله مونږ د عیسیٰ مسیح د بدن د یو حُل قربانېدو په وجه د همپشه دپاره پاک کرې شو. (۱۱) او هر یو امام روزانه د هغه خدمت کبني ولاړ وی او هم هغه یو رنگ قربانی بیا بیا پېش کوی کومې چي هیڅکله هم گناهونه نه شی ختمولې. (۱۲) خو کله چي مسیح د همپشه دپاره د گناهونو د ختمولو دپاره یوه قربانی ورکړه نو بیا هغه د خُدائِ پاک بڼی لاس ته کښېناستو. (۱۳) او د هغه وخت نه په دې انتظار دے چي د هغه دشمنان د هغه د پښو د لاندې کرې شی. (۱۴) حُکَہ چي هغه د یوې قربانی ورکولو په وسیله هغوی د همپشه دپاره کامل کړل څوک چي پاک کرې شوی دی. (۱۵) او رُوحُ القُدس هم مونږ ته دغه گواهی راکوی حُکَہ چي هغه فرمائی چي، (۱۶) ”خو دا هغه نوې لوظ دے کوم به چي زه پس د دې نه د بنی اسرائیلو د قبیلې سره وکړم، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کبني واچوم او د هغوی په زړونو باندې به یې ولیکم.“ (۱۷) او بیا دا هم فرمائی چي، ”زه به د هغوی گناهونه او بې شرعی کارونه نور بیا کله هم یاد نه کړم.“ (۱۸) او چي د هغوی معافی شوې ده نو بیا نور د گناهونو دپاره د قربانی پېش کولو حاجت نشته.

نصیحت او خبرداری

(۱۹) نو په دې وجه اے وروڼو او خوبندو، مونږ د عیسیٰ د وینې په سبب زیات مقدس حَائ ته په اطمینان سره ورننوځو. (۲۰) هغه د خپل مرگ په وسیله د ژوندون دپاره یوه نوې لار د پردې د مینځ نه کولاو کړه، (۲۱) نو حُکَہ چي مونږ سره لوی امام دے څوک چي د خُدائِ پاک د کور مختیار دے، (۲۲) نور اخی چي د زړه د اخلاصه او په پوره باور سره د خُدائِ پاک په حضور کبني داخل شو. حُکَہ چي زمونږ په گناه گار ضمیر د مسیح وینه نوستلے شوې ده چي مونږ پاک کړی، او زمونږ بدن په پاکو اوبو سره وینځلے شو دے. (۲۳) راخی چي مونږ د خپل اُمید په اقرار کولو بغېر د یرېدو نه کلک ودرېږو حُکَہ چا چي لوظ

کڙے دے هغه وفادار دے. (۲۴) او راځي ڇي سوچ وکړو ڇي څنگه يو بل ته د مينې او نېکو کارونو د کولو ترغيب ورکوو. (۲۵) او ڇي مونږ په خپلو کښې د جماعت د راټولېدو نه منع نه شو څنگه ڇي د ځينو خلقو عادت دے، بلکې يو بل له پاږگيرنه ورکړي، او څنگه ڇي تاسو د مالک ورځ په رانزدې کېدو وينئ. (۲۶) که څرې مونږ د حق د پېژندلو نه پس هم قصداً گناهونه کوو نو بيا زمونږ د گناهونو دپاره د يوې قرباني هم څه فائده نشته. (۲۷) خو يو يروونکې عدالت او غضبناک اور پاتې دے ڇي د خدائ پاک مخالفين به وسوزوي. (۲۸) هر څوک هم ڇي د موسی شريعت نه مني هغه به د دوو يا درېو گواهانو په گواهي بغير د څه رحم نه هلاک کړي شي، (۲۹) نو تاسو سوچ وکړي ڇي هغوي به د څومره زياتې سزا لائق وگرځي چا ڇي د خدائ پاک زوي سپک گڼلې وي، او د لوظ وينه ڇي هغوي پرې پاک شوي وو د هغې بې حرمتي کړي وي، او د فضل د روح بې عزتي يې کړي وي؟ (۳۰) ځکه ڇي مونږ هغه پېژنو چا ڇي فرمائيلي دي ڇي، ”بدل اخستل زما کار دے، بدل به زه اخلم،“ او بيا دا ڇي، ”مالک به د خپل امت عدالت کوي.“ (۳۱) د ژوندی خدائ پاک په لاسونو کښې ورتلل ډېره هيبتناکه خبره ده. (۳۲) خو هغه اولني ورځي رايادې کړي کله ڇي د خدائ پاک نور په تاسو وځلېدو، نو تاسو په سخت وخت کښې مصيبتونه وزغمل او قائم پاتې شوي. (۳۳) تاسو په څو څو کرته بې عزته او د مصيبتونو په وجه د خلقو تماشه شوي، او کله کله تاسو د هغوي په بد سلوکی کښې هم مدد وکړو چا ڇي دا مصيبتونه زغمل، (۳۴) د قېديانو سره تاسو همدردی وکړه، او تاسو د خپل مال لوټ کېدل په خوشحالي سره منظور کړل، ځکه ڇي تاسو په دې پوهه وي ڇي تاسو سره يو بهتر او د تل ميراث دے. (۳۵) نو په دې وجه خپله زړه ورتيا مه پرېږدي ځکه ڇي د دې ډېر اجر دے. (۳۶) نو تاسو ته د صبر ضرورت دے نو ڇي کله تاسو د خدائ پاک مرضی پوره کړي نو تاسو به دا لوظ کړي شوي څيزونه حاصل کړي. (۳۷) ځکه، ”اوس ډېر لږ وخت دے ڇي څوک ڇي راتلونکې دے هغه به راشي او ايسار به نه شي. (۳۸) څوک ڇي صادق وي هغه

به په ایمان پائی. او زما زړه د هغوی نه خوشحاله نه دے څوک چې د ایمان نه وروستو کیږی. “ (۳۹) خو مونږ هغه خلق نه یو څوک چې ایمان نه وروستو شی او بیا هلاک شی، خو مونږ وفادار خلق یو څوک چې به بچ شی.

د ایمان لوی مثالونه

۱۱ (۱) نو ایمان دا دے چې په هغه څیزونو باور وکړو چې د کوم په امید یو، او په نالیدلو څیزونو یقین وکړو. (۲) په حقیقت کښې زمونږ مشرانو د ایمان په وسیله د خدای پاک قبولیت حاصل کړو. (۳) د ایمان په وسیله مونږ ته پته ده چې عالمونه د خدای پاک په کلام جوړ شوی دی، نو چې څه په نظر راځی هغه د هغه څیزونو نه جوړ شوی دی کوم چې په نظر نه ښکاري. (۴) د ایمان په وسیله د خدای پاک دپاره هابیل د قائن نه بهتره قربانی پېش کړه، او هم د دې په وسیله هغه د صادق په توګه منظور شو، او خدای پاک په خپله د هغه قربانی قبوله کړه، هغه مړ شو، خو د خپل ایمان په وسیله هغه زمونږ دپاره یو مثال پېش کړو. (۵) د ایمان په وسیله حنوک مړ نه شو بلکې آسمان ته ژوندی پورته کړی شو. هغه هیچا ونه موندلو ځکه چې خدای پاک هغه بره اوچت کړی وو، ځکه چې د هغه د پورته کېدو نه مخکښې دا ګواهی ورکړی شوه چې د هغه نه خدای پاک راضی دے. (۶) او بغېر د ایمان نه د خدای پاک خوشحالول ناممکن دی، ځکه چې څوک خدای پاک ته راځی هغوی ته په دې ایمان راوړل په کار دی چې هغه موجود دے او چې څوک هغه لټوی، هغوی ته اجر ورکوی. (۷) د ایمان په وسیله نوح د هغه څیزونو په باب کښې چې تر هغه وخته په نظر نه راتلل، هدایت وموندو او د خپل خاندان د بچ کولو دپاره یې کښتۍ جوړه کړه. هغه د خپل ایمان په وسیله ټوله دنیا مجرمه کړه او د هغه صداقت وارث شو چې د ایمان په سبب وو. (۸) د ایمان په وسیله کله چې ابراهیم وبللے شو نو هغه حکم یې ومنلو او هغه ځای ته لاړو کوم چې هغه ته په میراث کښې ملاوېدونکے وو، او ورته دا پته

نه وه چې چرته روان دے خو بيا هم د خپل مُلک نه روان شو. (۹) او د ايمان په وسيله په هغه مُلک کښې د مسافرو په شان دېره شو د کوم چې ورسره لوظ شوي وو، او سره د اسحاق او يعقوب چې هغوي هم په هغه لوظ وارثان وو، په خپمو کښې اوسېدل. (۱۰) ځکه چې ابراهيم د هغه مضبوط بناړ ليدو اُميد ساتلو چې د منصوبي ماهر او جوړوونکي يې خدائ پاک دے. (۱۱) هم د ايمان په وسيله ساره د ماشوم پيدا کولو طاقت وموندو، اگر که هغه دېره بوږي او شنډه هم وه خو د هغې دا ايمان وو چې خدائ پاک به خپل لوظ پوره کوي. (۱۲) نو په دې وجه بيا د يو سړي نه چې د مړي په شان وو، چې په آسمان کښې څومره ستوري دي او چې د سمندر په غاړه څومره شگي دي بې شمېره اولاد پيدا شو. (۱۳) هغه ټول خلق مړه شول د چا چې تر مرگ پورې د خدائ پاک په ورکړي شوي لوظ ايمان وو. هغوي ته هغه څه ملاو نه شو د کوم څيز چې لوظ شوي وو خو هغوي د لرې نه دا وليدو او ورته خوشحاله شول. هغوي دا خبره قبوله کړه چې په زمکه هغوي مسافر او غېر مُلکيان وو. (۱۴) ځکه چې کوم خلق دغه شان خبرې کوي، د هغوي نه د دې خبرې پته لگي چې هغوي د خپل مُلک په تلاش کښې دي. (۱۵) که هغوي د هغه مُلک ارمان کولو د کوم نه چې هغوي راوتلي وو، نو هغوي ته د واپس تللو موقع وه. (۱۶) خو په حقيقت کښې هغوي د يو بهتر ځاي، يعنې د آسماني مُلک په تلاش کښې وو، نو ځکه خدائ پاک په دې نه شرميږي چې د هغوي خدائ پاک دې ويلې شي، نو هغه هغوي له يو بناړ تيار کړي دے. (۱۷) هم د ايمان په وسيله ابراهيم د آزمېښت په وخت اسحاق د قرباني په توگه پېش کړو. ابراهيم چا سره چې خدائ پاک لوظونه کړي وو هغه دې ته تيار شو چې خپل يکي يو زوي قربان کړي، (۱۸) که څه هم چې خدائ پاک فرمائيلي وو، ”چې هم د اسحاق نه به ستا نسل قائم وي.“ (۱۹) ځکه چې د ابراهيم په دې ايمان وو چې خدائ پاک د مړو نه د بيا ژوندی کېدلو قدرت لري، نو څنگه چې هغه وئيل نو هم هغسي يې هغه د مړو نه بيا ژوندی وموندلو. (۲۰) هم د ايمان په وسيله اسحاق يعقوب او عيسو دواړو ته د مستقبل برکت ورکړو. (۲۱) هم د

ایمان په وسیله یعقوب چې کله مړ کېدو د یوسف وړو زامنو ته یې برکت ورکړو او د خپلې امسا په سر یې د تکیه کولو سره سجده وکړه. (۲۲) هم د ایمان په وسیله کله چې د یوسف مرگ نزدې شو نو د بنی اسرائیلو د مصر نه د وتلو هدايت یې وکړو او د خپلو هېوکو د بنخولو په حقله یې حکم ورکړو. (۲۳) هم د ایمان په وسیله د موسی مور پلار د هغه د پېدايښت نه پس تر درېو میاشتو پورې هغه پټ وساتلو ځکه چې هغوی ولیدل چې ماشوم ښکلی دی او هغوی د بادشاه د حکم نه ونه یرېدل. (۲۴) د ایمان په وسیله موسی چې کله لوی شو نو د فرعون د لور د زوی بللو نه یې انکار وکړو. (۲۵) هغه د عارضی ژوندون د یو څو ورځو عېش عشرت او گناه په ځای د خدای پاک د اُمت سره د بد سلوک زغمل زیات خوښ کړل. (۲۶) هغه د مسیح دپاره بد سلوک زغمل د مصر د خزانو نه لوی دولت وگټلو ځکه چې د هغه نظر په لوی اجر حاصلولو وو. (۲۷) هم د ایمان په وسیله موسی مصر پرېښودو او د بادشاه د قهر نه ونه یرېدو، او خپل سفر یې جاری وساتلو ځکه چې د هغه نظر په نالیدلی خدای پاک باندې وو او پرې قائم پاتې شو. (۲۸) هم د ایمان په وسیله موسی بنی اسرائیلو ته د فسح اختر کولو حکم وکړو او د دروازو په دُرشلونو باندې یې په وینه نوستلو عمل وکړو د دې دپاره چې د مرگ فرېشته د دوی اول پېدا شوی زامن هلاک نه کړی. (۲۹) او د ایمان په وسیله بنی اسرائیل په بحر قلزم داسې پورې وتل لکه چې په وچه زمکه، خو کله چې مصریانو د پورې وتو کوشش وکړو نو غرق شول. (۳۰) هم د ایمان په وسیله د یریحو ښار دېوالونه د بنی اسرائیلو تر اوو ورځو پورې گېرچاپېره تاوېدلو نه پس راوږېدل. (۳۱) هم د ایمان په وسیله راحب کنجره د نافرمانو سره هلاکه نه شوه ځکه چې هغې اسرائیلی جاسوسان په خیر قبول کړی وو. (۳۲) او نور زه څه ووايم؟ ځکه دومره وخت راسره نشته چې د جدعون، برق، سمسون، جفتاه، داؤد، سموئیل او د نورو نبیانو حال بیان کړم. (۳۳) هغوی د ایمان په وسیله بادشاهی فتح کړې، د عدل او انصاف حکومت یې قائم کړو او هغه لوظونه چې خدای پاک کړی وو وې موندل، د زمرو خولې یې بندې کړې، (۳۴) د اور تاو یې

بند کړو، او د تُورې د مخ نه بچ شول. هغوی په کمزورتیا کښې طاقت حاصل کړو، په جنگ کښې طاقتور شول او د غېرو مُکونو فوجونه یې په تېښته کړل. (۳۵) بشځو خپل مری بیا ژوندی وموندل. ځینو په ځان وهل ټکول تیر کړل، رهائی یې منظوره نه کړه، د دې دپاره چې هغوی ته بهتر قیامت حاصل شی. (۳۶) په ځینو پورې یې ټوقې وکړې، په کورو یې ووهل، او څه یې په زنځیرونو وتړل او په قېد کښې یې واچول. (۳۷) ځینې یې سنگسار کړل، او په اړه یې وڅیرل، په تُورو یې مړه کړل، د گډو بیزو څرمنې یې اغوستې وې، په محتاجی، په مصیبت، د بد سلوکی په حالت کښې سروهلی بروهلی گرځېدل. (۳۸) دُنیا د هغوی لائقه نه وه، هغوی په دشتو، غرونو او د زمکې په غارونو او سوږو کښې هواگیر وگرځېدل. (۳۹) د خپل ایمان په وجه د هغوی ټولو ښه تعریف وشو، خو هغه څه ورته ملاو نه شول د کوم چې ورسره لوظ شوې وو. (۴۰) نو خدای پاک زمونږ دپاره یوه ښه منصوبه جوړه کړې وه، هغه دا چې زمونږ سره به هغوی کامل کړې شی.

د خدای پاک تربیت ورکول

۱۲ (۱) نو په دې وجه بیا چې د گواهانو دومره لویه گڼه زمونږ نه چاپېره ده نو راځئ چې مونږ هم هر یو پیتې او هغه گناه چې مونږ په آسانی سره اښلوی د ځان نه لرې کړو، او راځئ چې په هغه منډه کښې په صبر سره وزغلو چې مونږ له مقرر ده. (۲) او عیسی چې د ایمان بانی او کاملونکې دې هغه ته وگورو چا چې د خوشحالی حاصلولو دپاره د سولی مرگ وزغملو او د دې په بې عزتی ونه شرمېدلو او د خدای پاک د تخت په ښی لاس کښېناستو. (۳) په هغه چا غور وکړئ چا چې د گناهگارانو خلقو دومره مخالفت وزغملو، نو چې تاسو ستړی او بې همته نه شی. (۴) ستاسو د گناه خلاف جنگ کښې تاسو لا تر اوسه دې حد پورې نه یئ رسېدلی چې په کښې ستاسو وینه تویه شوی وی. (۵) او تاسو هغه نصیحت هېر کړې دې چې تاسو له د زمانو په شان په دې ټکو درکړې شو چې، ”زما زویه، د مالک تنبیه سپکه مه گڼه، چې هر کله چې هغه تا ملامتوی، نو

بې زړه کپړه مه. ⑥ ځکه چا سره چې مالک خدای مینه کوی نو د هغه تنبیه هم کوی. او هغه هر هغه چا له سزا هم ورکوی چې هغه یې د خپل زوی په توګه قبول کړی. ⑦ تاسو تنبیه وزغمئ، خدای پاک تاسو سره د زامنو په شان سلوک کوی. پلار د هر یو زوی تنبیه کوی. ⑧ او که تاسو له هغه تنبیه درنه کړئ شی په کومه کښې چې ټول بچی شریک دی نو تاسو حرامیان شوی، نه چې زامن. ⑨ د دې نه علاوه زمونږ انساني پلاران څوک چې مونږ تنبیه کوی نو په دې وجه مونږ د هغوی عزت کوو. نو مونږ به د دې نه څومره زیاته د هغه چا تابعداری کوو څوک چې زمونږ روحانی پلار دے او مونږ له ژوند راکوی؟ ⑩ هغوی خو د لږ وخت دپاره د خپلې پوهې په مطابق زمونږ تنبیه کوی، خو د خدای پاک تنبیه کول زمونږ د فائده دپاره دی ترڅو چې مونږ د هغه په پاکوالي کښې شامل شو. ⑪ همپشه په تنبیه کولو کښې مزه نه وی بلکې هغه دردناک وی. خو وروستو دا د هغوی دپاره د صداقت او امن مېوه ونیسی د چا چې تنبیه شوی وی. ⑫ نو په دې وجه خپل کمزوری لاسونه او پښې مضبوطې کړئ. ⑬ د خپلو پښو دپاره نېغې لارې خوښې کړئ ځکه څوک چې شل ګوډ دی چې هغوی درز ونه خوری بلکې مضبوط شی.

د خدای پاک د فضل رد کولو په خلاف خبردارئ

⑭ ټولو سره د صلح کوشش کوئ او د هغې پاکیزګۍ طلبګار اوسئ د کومې نه بغېر چې به هیڅوک مالک ونه وینی. ⑮ خو دې ته ګورئ چې څوک د خدای پاک د فضل نه پاتې نه شی، او هسې نه چې چرته زهریله جرړه راونه ټوکېږی او ستاسو دپاره د عذاب سبب شی او د هغې په سبب ډېر خلق پلیت شی. ⑯ او د دې خبرې خیال ساتئ چې په تاسو کښې څوک د عیسو په شان زناکار او بې دینه نه شی چا چې د یو وخت د روتی په بدل کښې د خپلې مشرۍ حق خرڅ کړو. ⑰ نو تاسو ته پته ده چې کله بیا هغه وروستو د برکت وارث کېدل غوښتل نو هغه نامنظور شو. او هغه ته د توپې ویستلو موقع ملاو نه شوه سره د دې چې هغه

په وير ژړا په هغه برکت پسې ډېر لټون وكړو. (۱۸) نو تاسو هغه غر ته نه يئ راغلي چې به د اور شغلو، تيارې، تورتم او طوفان راگېرولو، لكه څنگه چې بنى اسرائيل د سينا غره ته راغلي وو. (۱۹) او كله چې د بيگل آواز او كلام خلقو واورېدو نو هغوى منت وكړو چې مونږ سره دې نور كلام ونه كړې شي. (۲۰) نو هغوى دا حكم برداشت نه كړې شو چې، ”كه يو ځناور هم د دې غر سره ولگي نو هغه دې په كاپو مړ كړې شي.“ (۲۱) هغه منظر په رښتيا سره داسې هيبتناك وو چې موسى وفرمائيل چې، ”زه د يرې نه ډېر رېږم.“ (۲۲) خو تاسو د صيون غر د ژوندى خدائ پاك بناړ آسمانى يروشلم او د بې شمېره او د زرگونو فرښتو محفل ته راغلي يئ. (۲۳) او تاسو د خدائ پاك اول پېدا شوو مجلس ته راغلي يئ د چا نومونه چې په آسمان كښې ليكلې شوى دى. تاسو خدائ پاك له راغلي يئ چې د ټولو خلقو منصف دى، او تاسو د صادقانو روحونو ملاقات له راغلي يئ چې كامل شوى دى، (۲۴) او تاسو د نوې لوظ مينځگړى عيسى او د هغه نوستلې شوې د شهادت ويني له راغلي يئ، او د هغه قربانى د هابيل د قربانى نه ډېر بهتره وه. (۲۵) نو پس خبردار شئ چې د هغه نه انكار ونه كړئ څوك چې تاسو ته كلام كوى. نو بيا هغه خلقو ته چې د خدائ پاك كلام په زمكه اورولې شو، چې هغوى رد كړو نو بچ نه شول، نو هغه پېغام چې د آسمان نه اورولې كيږي كه د هغه نه مخ اړوو نو څنگه به بچ شو؟ (۲۶) د خدائ پاك آواز هغه وخت زمكه ولړزوله خو اوس هغه دا لوظ كړې دى چې، ”اوس يو ځل بيا به زه يواځې زمكه نه، بلكې آسمان هم ولړزوم.“ (۲۷) د هغه د ”يو ځل بيا“ الفاظ دې ته اشاره كوى چې خوځېدونكى څيزونه به ختم شي، او نه خوځېدونكى څيزونه به پاتې شي. (۲۸) نو چې مونږ ته داسې بادشاهى ملاوېدونكې ده چې هغه نه خوځېدونكې ده، نو راځئ چې شكر گزارى او په احترام او يرې سره خدائ پاك ته خوښ عبادت وكړو. (۲۹) نو ځكه چې زمونږ خدائ پاك سوزونكې اور هم دى.

د خدائ پاک د خوشحالولو خدمت

۱۳ (۱) د وروڼو او خوښو په شان د یو بل سره مینه کوی. (۲) د مسافرو د مېلمستیا کولو نه بې پرواه کېږئ مه، ځکه چې د دې په وجه ځینو خلقو د فرستو مېلمستیا هم کړې ده خو پوهه شوی نه دی. (۳) قېدیان داسې یادوئ لکه چې تاسو ورسره په قېد کېنې یئ، او چې د چا سره بد سلوکی کېږی، هغوی داسې گڼئ لکه چې تاسو سره په خپله بد سلوکی شوی وی. (۴) په کار دی چې ټول د واده احترام وکړی، او ښځه او خاوند دې د یو بل سره وفادار پاتې شی ځکه چې خدای پاک به په خپله د حرامکارو زناکارو عدالت کوی. (۵) د پېسو د مینې نه خپل ځان وساتئ او څه چې درسره دی په هغې صبر کوی، ځکه چې خدای پاک فرمائیلی دی چې، ”زه به هیڅکله هم تاسو نه پرېږدم، او تاسو به هیڅکله نه هېروم.“ (۶) نو ځکه مونږ ډېر په زړه ورتیا سره وایو چې، ”مالک زما مددگار دے، زه به ونه یرېږم، انسان به زما څه وکړی؟“ (۷) خپل مشران یاد ساتئ، چا چې تاسو ته د خدای پاک کلام بیان کړو. د هغوی د ژوند د طریقو نتیجو ته غور وکړئ او د هغوی د ایمان سره سیالی کوی. (۸) عیسیٰ مسیح پرون، نن او تل تر تله یو شان دے. (۹) د هر قسم او مختلف تعلیمونو په وجه بې لارې کېږئ مه، ځکه چې دا ښه ده چې زړه په فضل مضبوط شی، نه د هغه خوراکونو په اصولو کومو چې هغوی ته څه فائده نه ده ورکړی چا چې دا منل. (۱۰) زمونږ داسې قربان گاه ده چې هغوی ترې د خوراک کولو حق نه لری څوک چې په خېمه کېنې خدمت کوی. (۱۱) مشر امام د ځناورو وینه زیات مقدس ځای ته د گناه د کفارې په طور وړی، خو د هغوی لاشونه د خېمې نه بهر سوزولے شی. (۱۲) نو ځکه عیسیٰ هم د ښار د دروازې نه بهر تکلیف وزغملو د دې دپاره چې د خپلې وینې په وسیله خلق مقدس کړی. (۱۳) نور اځی چې هغه له د خېمو نه بهر ورشو او هغه بې عزتی وزغمو چې هغه زغملې وه. (۱۴) ځکه چې دلته زمونږ یو ښار قائم پاتې کېدونکے نشته بلکې مونږ د هغه ښار په لټون کېنې یو چې راتلونکے دے. (۱۵) ځکه دې د عیسیٰ په وسیله مونږ مسلسل خدای پاک ته د شکر گزارۍ

قربانی پیش کړو او دا د ذکر هغه مېوه ده چې د هغه د نوم اقرار کوی. (۱۶) او
 نېکی کول او سخاوت مۀ هېروئ ځکه چې خدای پاک په داسې قربانو
 خوشحالیږی. (۱۷) د خپلو مشرانو خبره اورئ او د هغوی د حکم تابعداری کوی
 ځکه چې هغوی ستاسو په روحانی ژوند نظر ساتی او خدای پاک به د هغوی په
 خپله تپوس کوی، نو هغوی دې خپله زمه واری په خوشحالی او بې شکایت سر ته
 رسوی، هسې نه چې تاسو ته د دې نه څۀ فائده ملاو نه شی. (۱۸) زمونږ دپاره دُعا
 کوی ځکه چې زمونږ یقین دے چې زمونږ ضمیر پاک دے او زمونږ خواهش
 دے چې په هر لحاظ د عزت ژوند تېر کړو. (۱۹) زۀ تاسو ته خاص درخواست
 کوم چې دُعا وکړئ نو چې زۀ زر تاسو له بیا راشم.

برکت او آخری سلام

(۲۰) اوس دې د سلامتی خدای پاک چا چې د تل د لوظ د وینې په وسیله زمونږ
 مالک عیسیٰ چې لوی شپون دے د مرگ نه بیا راژوندی کړو، (۲۱) هغه دې د
 خپلې رضا پوره کولو دپاره تاسو ته هر څۀ درکړی او هغه دې د عیسیٰ مسیح په
 وسیله مونږ کښې هغه کارونه وکړی څۀ چې د هغه خوښ وی. د هغه حمد و ثنا
 دې تل تر تله وی. آمین. (۲۲) اے وروڼو او خوښو، زۀ تاسو ته منت زاری کوم
 چې زما د نصیحت په کلام باندې غور وکړئ، کومه لنډه لیکنه چې ما تاسو ته
 وکړه. (۲۳) زۀ غواړم چې تاسو خبر شی چې زمونږ ورور تیموتیوس آزاد شو. کۀ
 چرې هغه دلته زر راشی نو زۀ به هغه سره تاسو له ملاقات له درشم. (۲۴) خپلو
 ټولو مشرانو او ټولو مقدسینو ته سلام ووايئ. د اټلی ایمانداران وروڼه تاسو ته
 سلام کوی. (۲۵) او په تاسو ټولو دې فضل وی، آمین.